

SCHRIFTMEDITATIE

"Voorts noemde Adam de naam van zijn vrouw Eva, omdat zij een moeder aller levenden is".

Genesis 3:20

Daar staan Adam en Eva in de schone hof van Eden. Daar staan wij in hen: naakt en blind voor het aangezicht van God. De schone schepping boeit hun niet meer. De gemeenschap met God ervaren ze niet meer. Ze staan niet meer in het beeld van God. Nee, ze staan nu in hun eigen beeld: naakt, bang, vol schaamte en schande. De gave van God om kinderen voort te brengen is nu bezoedeld. Zelf verdorven zijnde kunnen zij niet anders dan verderf voortbrengen. De schuld en smet van de zonde gaan hand in hand. Vandaar ook de vijgenboombladeren om zich mee te bedekken. Daar staat het pronkstuk van Gods schepping schamel en schandelijk tussen al Gods schepselen. Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven...

Hoor toch, wij kunnen onze schuld niet recht meer zien. De gevolgen voelen we, maar de schuld voor God bewenen kunnen we niet meer.

"De vrouw die Gij bij mij gegeven hebt..."

"De slang heeft mij bedrogen..."

Zó uit zich het dwaze hart.

Zó verbloemt de dwaas de schuld.

Zó heeft God het in ons oog altijd gedaan.

Wat nu? Hoe moet het verder? Is er nog een verder?

Bij ons niet meer.

Wel een verdergaande schuldvermeerdering. Wel een dieper zinken buiten God. Echter nooit een wederkeer naar onze Maker. Wij vielen dood, vijandig dood, onder de boom van de kennis van goed en van Kwaad.

Wonderlijk, nu gaat God verder. Hij gaat Zijn heil bekendmaken. Hij gaat Zijn genade noemen.

Hij gaat eeuwige liefde, verkiezende liefde, schenkende liefde, vergevende liefde, opzoekende liefde, openbaren.

Hij verdoemt de mens niet voor eeuwig. Hij straft wel, maar naar onze zonden niet. De slang en de duivel worden vervloekt, Adam en zijn vrouw niet.

Zou u iets in deze mensen aan kunnen wijzen dat God zou kunnen behagen? Is het niet eenzijdige ontferming, toen, nu en eeuwig?

Zeker, de aarde verandert in een vijandige wildernis vol doornen en distels. De mens zwoegt en zweet in een nimmer aflatende strijd tegen de hem vijandig geworden schepping. Zeker, moeders gaan gebukt onder vermenigvuldigde smarten. Ook staat hun leven in het teken van de worsteling om het leven.

Maar, eeuwige ontferming is toch overvloediger. God breekt het verbond met de dood en de satan stuk. Hij snijdt met Zijn Genadewoord banden der hel door. Wij doen dat niet. Dat doet God alleen.

Ik zal vijandschap zetten tussen u, satan en uw rijk en u diepgezonken vrouw en uw zaad. Dat zal u, slang de kop vermorzelen en gij zult het de verzenen vermorzelen.

Ga nu opzij mannen. God heeft geen lust aan uw vermogen. Ga weg sterke mannen. God heeft de eerst stelende vrouw ook het eerst met goed vervult. Blijf dood zitten Nabal. Uw naam is "dwaasheid".

Schep moed moeders van alle dood en ellende; u die voortbrengsters moesten zijn van vleesgeworden duivels; God heeft bij u wat groots verricht.

Hijzelf heeft uwe druk verlicht.

Stervende Rachels, die het hard hebben in hun baren, wees nu een ogenblik stil. Bedwing uw stem van geweent, uw ogen van tranen. Daar is verwachting, Heilsverwachting. Het Leven komt.

De Levende komt. Hij komt er aan.

Heden is het Advent van Jezus Christus.

Wisten ze dat allemaal al, die twee mensen?

Och, wat weten wij, u en ik, daarvan? De Heere weet het. Dat is genoeg. Hij zal het al Zijn uitverkorenen wel laten weten. Straks komt er een engel: "Ik verkondig u grote blijdschap, die al de volken wezen zal".

Laten we nu eens naar Adams gezicht kijken. Is Hij boos geworden? Brandt het vuur van de haat uit zijn ogen naar zijn Manninne? Balt hij zijn vuisten in machteloze woede tegen Gods genade?

Trapt hij de schoot van zijn vrouw verachtelijk weg nu God haar Zijn trouwbelofte gaf?

Nee, weer een wonder van Gods genade. Het Woord heeft ook Hem getroffen. Het

Evangeliewoord heeft het harde hart verbroken.

De Heere zette hem aan de kant en bracht hem tegelijk aan de goede kant. Een glimlacht breekt door de tranen heen. God ging verder. Met mensen.

Nu mag Adam ook verder. Met wie? Met Manninne? Nee, met Eva. Met Gods belofte en genade.

God noemde gunst en genade. Nu gaat Adam ook noemen: "Voorts noemde Adam de naam van zijn vrouw, Eva". Dat is: moeder van de Levende, moeder van alle levenden.

Eva, Maria:

gij had het al verloren,
maar God heeft u verkoren.

Uit u zal zijn geboren
des Vaders een'ge Zoon.

Gij waart zo diep gezonken.

Genadewoorden klonken.

Hij nam u tot Zijn woon.

Daar gaan ze dan, uit het paradijs. Zondaren zijn het nu. Moeders en vaders. Zondaren.

Uit het hart komen voort boze bedenkingen...

Maar uit Gods hart kwamen gedachten van vrede en niet van kwaad.

Daar gaan ze. Maar dwars door alle verlorenheid heen trekt het Genadewoord een spoor. Het spoor van de verwachting en van de hoop.

En de Geest zweeft boven hun hoofden en getuigt in hun hart: Hij zal komen, Hij maakt alles nieuw.

Zie nu op uw vrouw Adam, en wees beschaamd.
Zie nu op uw man Eva, en wees hem onderdanig.
Zie samen op Hem, Adam en Eva, en wees verwonderd.

Eva, Sara, Martha, Maria, gelooft gij dat?
Heere, ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp.

Want ziet, om 's Heeren daân,
zal elk geslacht voortaan alom
mij zalig spreken.
Wijl God na ramp en leed,
mij grote dingen deed.
Nu is Zijn macht gebleken.

D.C.O.